

גליון 3 , 17 בינואר 2001

הפסקת אש? הרי צבא הכיבוש נשאר

אלפים הפגינו ביפו ובערערה נגד פשעי המלחמה ולמען שלום צודק.

בלילה שבין ה-17 ל-18 בינואר נכנסה לתוקפה הפסקת האש, עליה החליטה ממשלת אולמרט-ברק-לבני. במקביל, ניכרת באזור התרוצצות של מנהיגים אירופים, בניסיון לדחוף להסכמות בין ישראל לחמאס בתיווכה של מצרים. אך האם המלחמה אכן הסתיימה?

ההכרזה הישראלית בדבר הפסקת אש לוותה בהבהרה, כי הצבא הישראלי, שזרע הרס, שקטל 1,200 פלסטינים, שביתר את הרצועה, שהשתלט על שכונות שלמות בפאתי עזה וגירש את יושביהן, שמטוסיו חגים ללא הרף בשמי הרצועה – נשאר בעמדותיו עד להודעה חדשה. משמעות החלטת הממשלה היא, איפוא, כי הכיבוש הצבאי של עזה יימשך ללא הגבלת זמן. זה מתכון בטוח להתלקחות מחודשת של האש, לניצול ירי כלשהו מהרצועה לעבר ישראל, כדי לחדש את ההפצצות ולהרחיב את הכיבוש הצבאי של הרצועה.

במקביל, אין שום התחייבות ישראלית לפתוח את המעברים לרצועה, לאפשר תנועה חופשית של סחורות, לרבות ציוד וחומרים הנחוצים לשיקום ההריסות הנוראות, שזרעו ההפצצות המסיביות במשך שלושת שבועות המלחמה הפעילה. המשך החנק הכלכלי, הרעב והפליטות נוסף לסבל הנורא לאוכלוסייה (ר' כתבה בעמוד 2), הוא גם מכשול בפני השגת הסכמות בדבר הפסקת אש מחודשת (תהדיה) בין ממשלת אולמרט לבין החמאס.

"חייבים לנצל את החורבן שנזרע בעזה לפתיחה נמרצת, בחסות בינלאומית, של מו"מ לשלום כולל" – כתב זאב שטרנהל ("הארץ", 18.1). פתיחה נמרצת של מו"מ לשלום כולל ללא כיבושים - הייתה ונותרה מטרה חיונית. אך האומנם ניתן וראוי לנצל את החורבן בעזה להשגתה?

ממשלת אולמרט-ברק-לבני ניהלה מלחמה הרסנית בעזה, כדי לחסום את הדרך בפני מו"מ מדיני, כדי להסיט את תשומת הלב הבינלאומית מהרחבת ההתנחלויות בגדה ומסיפוחה בפועל לישראל, כדי להתחמק ממתן תשובות של ממש לדרישות המדיניות של הרשות הפלסטינית בראשות אבו-מאזן. לכן, החורבן של רצועת עזה אינו מקדם מכירות לשלום; החורבן הוא אות קין על מצחה של ישראל וסיבה להוקעה חד-משמעית של הטרור הממלכתי הישראלי.

כדי להגיע להסדר מדיני כולל ויציב, הממשלה בישראל צריכה להפנות עורף למדיניות הכוח והתכתיב, לחדול מפשעי מלחמה, לפנות את כל ההתנחלויות, ולהסכים לכינונה של מדינה פלסטינית עצמאית, שבירתה ירושלים המזרחית, בצד ישראל.

הפגנות אלפים ביפו ובערערה

בסוף השבוע שעבר נערכו הפגנות המוניות נגד המלחמה בעזה. ביפו צעדו ב-17.1 כשלושת אלפים יהודים וערבים בהפגנה לוחמת, שהחלה ליד גן צ'רלס קלור ונסתיימה בגן השניים ברחוב יפת. הורים וילדים על שכמם, צעירות וצעירים רבים נושאי כרזות של חד"ש ודגלים אדומים – איפיינו את ההפגנה. קריאות רמות נגד "הקונסנזוס הלאומי", שתמך במלחמה, ולהגנת הילדים בעזה ובשדרות, הרוצים לחיות – הדהדו לאורך המסלול. ההפגנה ביפו נסתיימה בשתי דקות דומיה לזכרם של כל קורבנות המלחמה בעזה.

בערערה שבמשולש נערכה ב-16.1 הפגנת אלפים לקריאתה של ועדת המעקב העליונה של הציבור הערבי.

קול לחד"ש הוא קול בטוח לשלום ולשוויון, לדמוקרטיה, ולהגנת העובדים, הנשים והסביבה

"הילדים רעבים, והם רזים מאוד"

מלחמת עזה, המתנהלת בפועל נגד אוכלוסייה אזרחית, גבתה כבר את חייהם של 1,200 פלסטינים, וביניהם כ-300 ילדים וכמאה נשים. ההפצצות של מוסדות אונר"א הן אחד הפשעים שבוצעו. להלן סיפור סבלם הנורא של תושבי שכונה אחת במזרח עזה, שהפכו שוב פליטים.

עבד אל-מועטי עבד רבו (55), נשוי ואב לתשעה, תושב עזה. להלן עדותו, כפי שנמסרה לאיש בצלם איאד חדאד בטלפון ב-11.1:

"ביום ראשון, 4.1, בשעה 13:30, הצבא הישראלי הגיע לאזור שלנו. חיילים הכריחו אותנו לצאת מהבתים. היו ברחוב בערך אלף אנשים מהשכונה. רק למעט משפחות, שהיו בהם חולים, החיילים הרשו להישאר בבתים. הם העמידו אותנו בשורה. פחדנו מאוד. הילדים בכו. בשמיים היו מטוסים שהפציצו מקומות קרובים.

"החיילים מיינו אותנו לשתי קבוצות, ילדים קטנים ומבוגרים בני ארבעים ומעלה בצד אחד, וצעירים בצד השני. מתוך הקבוצה של הצעירים, החיילים בחרו בערך ארבעים אנשים, וביניהם שני הבנים שלי, ראמי, בן 21, וסאעד, בן 18, וגם שבעה אחיינים שלי. החיילים אמרו לכל הבחורים שהם בחרו להתפשט ובדקו אותם.

"אחרי שעתיים בערך, החיילים אמרו לנו ללכת והובילו אותנו לכיוון מחנה ג'באליה. הקבוצה של ארבעים הבחורים, שהחיילים בחרו, נשארה מאחור. בזמן שהלכנו, החיילים אמרו לנו לא להסתכל לצדדים ואיימו עלינו בנשק. הם אמרו, שהם יירו במי שיסתכל אחורה. עשינו את מה שהם אמרו.

"עזבתי את הבית שלי ואת שני הבנים שלי מאחור. לא לקחתי איתי שום דבר. אפילו נשים עם תינוקות לא לקחו איתן אוכל או בגדים. היו בינינו חולים, ילדים קטנים ונכים. עזרנו אחד לשני בדרך. הדרך הייתה ארוכה, שלושה קילומטרים. כשהלכנו, ראינו בדרך את ההרס שהצבא הישראלי עשה. בסוף הובילו את כולם לבתי-ספר בג'באליה. מי שהיו לו קרובי משפחה באזור, הלך אליהם. אני הלכתי יחד עם בני משפחה לבית של בן דוד שלי. הוא גר בבית דו-קומתי, ובכל קומה יש שלושה חדרים ושירותים. בדרך כלל גרים בבית הזה שנים עשר אנשים. יחד איתנו, היו בבית שלו כבר בערך מאה אנשים, שגורשו מבתיהם. שני בני, שנשארו עם החיילים, שוחררו למחרת ובאו לבית שבו אני נמצא. הם סיפרו לי, שחיילים אילצו אותם באיומי נשק לפתוח דלתות ולהיכנס, כדי לחפש אנשי חמאס.

"שלוש משפחות של קרובי משפחה שלי נשארו בבית, בעזבת עבד רבו. אחי, מוחמד עבדאללה עבד רבו, בן 65, אשתו, כלתו ושבעת הילדים שלה; בן הדוד שלי, מוחמד מוסטפא עבד רבו, בן 60, והמשפחה שלו, 11 אנשים; וגם אחי, זכי, בן 54, ושלושת הילדים שלו, שאחד מהם נכה. המשפחות האלה נשארו בבית, כי יש בהן חולים, נכים או ילדים קטנים, שלא יכלו ללכת ברגל. אנחנו עוד לא יודעים, מה קרה לכל מי שנשארו. האחיינית שלי, ווג'דאן מוחמד מוסטפה עבד רבו (28), אמרה לנו שהיא הצליחה לצאת מהבית רק שלשום (9.1). היא סיפרה, שהרימה דגל לבן ויצאה לרחוב, מול הצבא. יש שם המון צלפים של הצבא, והם יורים בכל מה שזז. היא ביקשה מהם לתת לה לצאת, כי אין לה חלב לתינוקת שלה. אחד החיילים ריחם עליה ונתן לה ללכת עם התינוקת שלה, והיא הצטרפה אלינו. היא אמרה לנו שהצבא הפציץ ושרף בתים.

"כל יום הצטרפו אלינו עוד אנשים, מאלה שנשארו בעזבת עבד רבו, אחרי שעזבנו. הם אמרו לנו, שהצבא מגרש את כל התושבים בשכונות של עזבת עבד רבו. עד היום (11.1) עדיין מגיעים אלינו קרובי משפחה מגורשים מהשכונות האלה. פה בבית לא היה מקום לכולם, ואנשים מחפשים קרובי משפחה אחרים בבתי ספר. כולם חיים כמו בקופסת סרדינים.

"בין האנשים שהגיעו אתמול (10.1), היה אכרם עאייש עבד רבו, בן 40. הוא אמר לנו, שהצבא שיחרר בהדרגה את רוב האנשים. הוא אמר לנו שהוא היה בין האנשים האחרונים שהחיילים הכריחו להישאר, יחד עם עוד שלושה בחורים צעירים, חאמד פרג' עבד רבו, בן 28, ראמי מסבאח עבד רבו, בן 28, וראג'י מסבאח עבד רבו, בן 23. הם עוד נשארו כשהוא שוחרר. הוא סיפר גם, כי מאז שהצבא הגיע, הידיים שלהם היו כבולות באזיקים ולא נתנו להם אוכל או שתייה. היו הפצצות וחילופי אש ממש לידם, והיה מאוד מסוכן.

"עכשיו אנחנו מאה אנשים בבית שקודם גרו בו שנים עשר אנשים. החיים קשים, המצב כאן איום ונורא. אנחנו חיים כמו במחנה צבאי. הגברים והנשים נמצאים בנפרד, כי אנחנו דתיים. יש כאן בערך שישים גברים וארבעים נשים. הגברים והנשים כמעט ולא רואים אחד את השני. ילדים קטנים מעבירים הודעות בין נשים לגברים. הגברים ישנים במחסן, בחדר המדרגות, בסלון ובכל מקום. אין מספיק שמיכות לכולם. כל ארבעה או חמישה אנשים מתחלקים בשמיכה. מי שאין לו שמיכות מתכסה בספוג או בכל דבר אחר. הרבה אנשים לא מצליחים לישון. אנחנו בקושי מנמנמים בגלל ההפצצות והמטוסים בשמיים.

"אין לנו מה לאכול. בקושי יש קמח. כל גבר מקבל בבוקר מנה אחת של לחם או תפוחי אדמה, וצריך להסתדר עם זה כל היום. ילדים קטנים ונשים בהריון מקבלים יותר אוכל. אין חלב לתינוקות ואין תרופות לחולים. כדי לבשל, אנחנו מבעירים עצים, או בדים וניילונים. אי אפשר לצאת מהבית, כי מסוכן מאוד. ההפצצות נמשכות כל הזמן. שמעתי שהצבא אומר, שהוא מפסיק אותן למשך שלוש שעות בכל יום, אבל אנחנו לא הרגשנו את זה. ממילא גם בשוק אין אוכל. אומרים שמגיע לעזה סיוע - אוכל וציוד. אלינו לא הגיע כלום. אפילו מים בקושי יש לנו. מאז שהתחילה הפלישה הקרקעית, לא התרחצתי, אפילו לא שטפתי את הפנים בשביל התפילה. הצבא הפציץ את מיכלי המים ואנחנו בקושי מצליחים להשיג בקבוקי מים. התקשרתי לסוכנות הסעד, לצלב האדום הבינלאומי ולסהר האדום. ביקשתי מהם שיביאו לנו אוכל ומצעים, אבל לא קיבלנו כלום. המצב מידרדר. עוד מעט יגמר לנו כל האוכל. המים שנשארו לנו לא יספיקו ליותר מיומיים-שלושה. אם המצב הזה יימשך, ילדים קטנים עלולים למות מהתייבשות בגלל מחסור במים ובחלב. הם כל הזמן רעבים, והם כבר רזים מאוד".

המלחמה על השליטה בגז שלחופי עזה

לא אחת צוין האינטרס של המונופולים האמריקאיים בהשתלטות על מאגרי הנפט והגז כסיבה מרכזית לכיבוש עירק בידי ארה"ב. ומה אצלנו?

מאת **תמר גוז'נסקי**

בשבוע שעבר דיווחו חברות בבעלות יצחק תשובה, קובי מימן ודודי ויסמן על "סימנים ראשונים לגז בקידוח הימי 'תמר 1' מול חופי חיפה". ימים יגידו, אם אכן טמון בעומק הים מאגר גז בנפח משמעותי. אך הנפשות הפועלות ידועות גם ידועות - השלושה הם אילי הון, שעסקיהם בעיקר בתחום האנרגיה, הנדל"ן והמסחר:

יצחק תשובה הוא הבעלים של חברת דלק ושל חברות נדל"ן; **קובי מימן** הוא הבעלים של חברת ישראמקו, העוסקת בחיפושי נפט, ושל חברת ההשקעות אמפ"ל, ושותף בחברת הגז המצרית (הפרטית-ממשלתית) EMG; **ודודי ויסמן** הוא הבעלים של חברות הדלק סונול ודור-אלון, ושל הרשת הקמעונאית הריבוע הכחול.

אילי ההון הישראלים, יחד עם שותפים — חברות רב-לאומיות, מחפשים מזה עשור מאגרי גז ונפט בים, מול חופי ישראל, לאחר שבדיקות גיאולוגיות גילו היתכנות כזאת.

אך מסתבר, כי לחיפושי הנפט והגז האלה ישנו פן נוסף — העימות בין ישראל לרשות הפלסטינית לגבי השליטה במאגר הגז, שנתגלה בשנת 2000 בים, סמוך לחופי עזה.

אם לא לפי החוק הבינלאומי, אז בכוח

לשאלת השליטה במאגר הגז הזה ולקשר בינה לבין המלחמה, שישראל מנהלת בעזה מזה שלושה שבועות, הוקדש מאמרו של **מישל חוסודובסקי**, פרופסור לכלכלה באוניברסיטת אוטאווה (קנדה) באתר "גלובלריסרץ'", העוסק בניתוח הגלובליזציה והשלכותיה.

חוסודובסקי מציין בפתיחת מאמרו, כי מבחינת החוק הבינלאומי, שדה הגז שנתגלה בים מול חופי עזה שייך לפלסטין. אך לאחר שחמאס זכה ברוב בבחירות והשתלט על עזה, ישראל, באמצעות המצור על הרצועה, שולטת בפועל במאגר הזה. על רקע זה, המלחמה בעזה היא צעד נוסף בניסיון להבטיח את השליטה הישראלית במלאי הגז הזה.

להלן העובדות שפורש חוסודובסקי במאמרו:

בשנת 1999, חתמה החברה הבריטית הגדולה בריטיש גז (BG) עם הרשות הפלסטינית (בראשות ערפאת) על הסכם קידוח בים מול חופי עזה.

בשנת 2003, ראש הממשלה אריאל שרון הטיל וטו על עסקה, לפיה אמורה הייתה חברת בריטיש גז (BG) לספק לישראל גז מקידוחים במאגר שלחופי עזה. כעבור שלוש שנים, בריטיש גז הייתה קרובה להסכם, לפיו תספק גז מקידוחים אלה למצרים. אך בהתערבות ראש ממשלת בריטניה דאז, טוני בלייר, העסקה לא יצאה לפועל.

במאי 2007, אישר הקבינט הישראלי את הצעתו של ראש הממשלה אולמרט "לרכוש גז מהרשות הפלסטינית". עסקה זו, בהיקף של 4 מיליארד דולר, הייתה אמורה להניב לרשות הפלסטינית הכנסה בהיקף של מיליארד דולר. אך ממשלת אולמרט רצתה לרכוש את הגז מחברת BG תוך עקיפת החמאס, שעלה לשלטון ב-2006. לשם כך הוקם צוות, שתפקידו היה להגיע להסכם עם BG ישירות, כך שחמאס יקבל את התמורה עבור הגז לא בדולרים, אלא בסחורות ובשירותים. לפי הצעה זו, את הגז הפלסטיני היו אמורים להזרים בצינור תת-ימי לאשקלון, ובדרך זו להבטיח שליטה ישראלית על שיווקו. המו"מ הזה נכשל, לאחר שמאיר דגן, ראש המוסד, טען שההצעה תסייע "למימון הטרור". לאחר כשלון השיחות, בינואר 2008 הודיעה חברת BG על סגירת משרדיה בישראל.

במהלך 2008, במסגרת ההכנות למלחמה בעזה, הודיעו מנכ"ל האוצר ירום אריאב, ומנכ"ל המשרד לתשתיות לאומיות, חזי קוגלר, כי הם מעוניינים לחדש את השיחות עם BG. הם גם האיצו בחברת החשמל הישראלית לחדש את המו"מ עם BG. המסקנה היא, שממשלת אולמרט הייתה מעוניינת להגיע להסכם עם BG לגבי ניצול שדה הגז של עזה עוד לפני שתחל המלחמה עצמה, שהצבא כבר עסק בהכנתה. השיחות אכן התחדשו באוקטובר, חודשיים לפני שהחלו ההפצצות הישראליות על ערי הרצועה.

חוסודובסקי מסכם, כי הכיבוש הצבאי של עזה נועד להבטיח את הריבונות הישראלית על שדות הגז בים עזה, וזאת בניגוד לחוק הבינלאומי. לשם כך, ממשלת ישראל עשויה ללחוץ להגיע להסכם חדש, שיציב כוחות ישראליים או בינלאומיים בדרך שתבטיח שליטה אסטרטגית ישראלית על מימי החופים של עזה, ותשלב את ניצול מאגרי הגז שנמצאו בהם עם הניצול של מאגרי גז קרובים, שהקידוחים בהם מתנהלים בימים אלה בידי חברות ישראליות (ר' לעיל הדיווח על סימני גז בקידוח תמר 1).

לתוכנית הזאת ישנו גם הבט רחב יותר: ממאגרי הגז הימיים שבשליטת ישראל, אמור הגז לזרום בצינורות הקיימים, המתחילים באילת, מגיעים לאשקלון, ומשם לחיפה, ולהתחבר לצינור גז ישראלי-תורכי מתוכנן, שיוביל לנמל התורכי סיהן, שאליו גם מגיע צינור נפט מבאקו.

לא רק גז

למלחמה בעזה ישנן סיבות מדיניות, וביניהן — השאיפה של אולמרט, ברק ולבני להנציח אל הפיצול בין עזה לגדה (שבמימושו החלו שרון ואולמרט עם ההינתקות), ובדרך זו למנוע את כינונה של מדינה פלסטינית עצמאית, שבירתה ירושלים המזרחית ולהותיר את ההתנחלויות במקומן. היה גם ניסיון של השלישייה הזאת לנצל את פרק הזמן שלפני כניסתו של אובאמה לבית הלבן, כדי לקבוע עובדות של כיבוש מחדש, שאיתן צריך יהיה להתמודד לפני שעוסקים בהסדר כולל. אך אין פירוש הדבר, שגם שיקולי השליטה במאגרי הגז של עזה לא היו גורם בהחלטה לצאת למלחמה.

(למאמר המלא: Chossudovsky, www.globalresearch.ca)

מלחמת עזה 2009

ישראל הייתה רוצה לראות בשטחים הכבושים רק פלסטינים כנועים, שלא יעזו להרים ראש נגד שליטתה המתמשכת בחייהם.

מאת **שמואל אמיר**

הרקע הקולוניאלי

לטבח המתחולל בעזה יש היסטוריה ורקע: היחסים הקולוניאליים בין יהודים לפלסטינים בישראל, שעוצבו שנים רבות לפני הקמת המדינה. מדהים במיוחד הוא יחס הנהרגים לאורך השנים, ובמיוחד במלחמת עזה: בערך 1 (ישראלי) לעומת 100 (פלסטינים). יחס זה אינו מקרי, אלא מבטא היטב את המאזן המקובל במלחמות קולוניאליות.

בנושא זה דן הסופר והחוקר **סוון לינדקוויסט**, בספרו "חסל את כל הפראים" ("Exterminate all the Brutes") שיצא לאור לפני 15 שנה באנגלית. לינדקוויסט חקר את הקולוניאליזם האירופאי באפריקה בסוף המאה ה-19, והוא מתאר כמשל את הקרב בין הצבא האנגלי לצבא הדרווישים באומדורמן (סודאן). בקרב זה הושמד צבא ילידי גדול (צבא ה"דרווישים") ע"י צבא קולוניאלי קטן, אך מצויד במיטב הטכנולוגיה הצבאית של אותם ימים.

לינדקוויסט מסכם: "בקרב אומדורמן, הצבא הסודאני כולו הושמד מבלי שהגיע אפילו למרחק ירייה של אויבם. אומנות ההרג ממרחק הפכה 'מומחיות' אירופית". תותחיהם היו יעילים מאוד במיוחד נגד כפרים חסרי הגנה.

המסע האווירי על עזה דומה למסע הקולוניאליסטים האנגלים בשעתו גם באלמנט חשוב נוסף: ההתפעלות הישראלית מן "ההישג היוצא מן הכלל" של הטבח בעזה. גם באותם ימים קיבלה אנגליה את הידיעות על הניצחון באופוריה עצומה.

בדרך כלל, לחמו המעצמות הקולוניאליות נגד הילידים במצב של יתרון צבאי מוחלט, וכלל לא הבינו, כיצד הילידים מעזים בכלל להתנגד. אירופים ייחסו את התנגדות הילידים לטיפשות ולפרימיטיביות המובנות, כביכול, בגזעם. את מניעם האמיתי - הרצון העז להשתחרר מן המדכאים, מעולם לא השכילו הקולוניאליסטים להבין.

הפורמאט הקולוניאלי במחוזותינו, מקורו במלחמה קולוניאלית ציונית, הנמשכת למעלה ממאה שנים, אך התעצמה במיוחד אחרי כיבושי 1967.

תום שגב, מהקולות הבודדים המתנגדים למלחמה למרות המקהלה הפטריוטית, הציג לאחרונה ("הארץ", 29.12.08) כמה אמיתות ישנות של הסכסוך היהודי-ערבי:

"ישראל מכה בפלשתינאים על מנת 'ללמד אותם לקח'. זו הנחת היסוד המלווה את המפעל הציוני מראשיתו: אנחנו נציגי הקידמה וההשכלה, התחכום הרציונאלי והמוסר, הערבים הם אספסוף פרימיטיבי מתלהם ואלים, נערים נבערים מדעת שיש לחנכם וללמדם בינה, הכול כמובן בשיטה 'המקל והגזר'".

שגב המשיך וכתב: "הפצצת עזה אמורה לחסל את 'שלטון חמאס', אף זאת בהתאם להנחה המלווה את התנועה הציונית מראשיתה, ולפיה אפשר להשליט על הפלשתינאים הנהגה 'מתונה' שתוותר על הכיסופים הלאומיים שלהם. אנחנו רק מתגוננים פה... אך המאבק אינו נגד ארגון טרור שלקח את תושבי עזה כבני ערובה, אלה בתנועה לאומית דתית, שרבים מאמינים בדרכה.

משחר ימי הנוכחות הציונית בארץ ישראל, עוד לא הייתה פעולה צבאית שקירבה הידברות עם הפלשתינאים".

הפעולה הקרקעית, ומה יהיה סופה?

השלב השני ב"מלחמת עזה" – הפלישה הצבאית היבשתית לעומק הרצועה, החל בהמלצת הצבא. למרות שבשלב השני מתקיים מגע מוחשי בין הניצים, גם בתנאים אלה – כפי שאירע במלחמת לבנון השנייה –יחס הכוחות עדיין רחוק מלהיות קרב שווה בין צדדים לוחמים. האבידות, שסופגים הלוחמים הפלסטינים, נגרמות לרוב כתוצאה ממלחמת שלט רחוק: הפצצות מהאוויר, מהים ומהקרקע (תותחים). גם בשלב הקרקעי, אם כן, ממשיך להתקיים הפורמאט הקולוניאלי: מצד אחד, צבא מודרני גדול בעל ציוד טכנולוגי משוכלל, ומנגד - קבוצות גרילה עם ציוד דל.

הררי טקסטים כבר מצטברים על תולדות המלחמה של ישראל בעזה: מי התחיל בסיפור: הערבים באו להתיישב בעזה היהודית, או להפך? מי התנחל בתוך אזור צפוף ולקח ממנו 20% מאדמתו וחלק נכבד מרזרבות המים? מי מנע הקמת תשתית תעשייתית, ואפילו תחנת חשמל, ואחר כך מתלונן שאנחנו מספקים חשמל למרות שעזתים יורים עלינו? ומי עזב את עזה "בלי לשלם", ועוד מתלונן שלא מכירים לו תודה על כך? וכיצד משיג כל צד את הציוד הצבאי שלו: דרך המנהרות (הברחה! קונטרה בנדה בלע"ז), או דרך נמלי הים והתעופה בישראל (לגיטימי ומכובד)? ומי הפר את הרגיעה ואחר כך העמיד פני קוזק נגזל שהתחילו לשגר לעברו טילים.

וישנם גם הנתונים ה"יבשים" של דו"ח בצלם: בשבע השנים שחלפו משיגור הקסאם הראשון ועד תחילת מלחמת עזה, נהרגו 13 ישראלים. באותה תקופה הרגה ישראל ברצועה 2,990 פלסטינים, מהם 634 ילדים. בסך הכול, נהרגו בתקופה זו בידי ישראל בעזה ובגדה המערבית 4,781 איש. יש להביא בחשבון נתונים אלה, כאשר מנסים להתמודד עם השאלה, מי כאן הטרוריסטים, או מהו היקף "טרור החמאס" לעומת ה"טרור הממלכתי" של ישראל.

אך בכל הסוגיות האלה, עם כל חשיבותן, לא מצוי שורש הבעיה. שורש הקונפליקט הישראלי-פלסטיני היה ונשאר עד היום היחסים של כובש מול נכבש, של מדכא מול מדוכא, של מטיל מצור מול נצור, של קולוניאליסט מול יליד.

מדינת ישראל הייתה רוצה לראות בשטחים הכבושים רק פלסטינים כנועים, שלא יעזו להרים ראש נגד שליטתה המתמשכת בחייהם. על אלו החפצים בשלום אמיתי ובר-קיימא בין העמים לדעת, כי ההתנגדות הפלסטינית תסתיים והשלום יכון, רק לאחר חיסול הקולוניאליזם על כל צורותיו.

תמצית המאמר. למאמר במלואו – www.hagada.org.il

פעילות בחירות ענפה של חד"ש באוניברסיטאות

תחת הסיסמה "בונים שמאל חד"ש בקמפוס", מתרחבת פעילות הבחירות של חד"ש במוסדות להשכלה גבוהה ברחבי הארץ. פעילות זו כוללת פעולות מחאה רבות נגד המלחמה בעזה, המתקיימות במוסדות להשכלה גבוהה, וכן הפצת חומר הסברה לקראת הבחירות

באוניברסיטת תל-אביב מפיצים באופן סדיר את הפרסומים והמדבקות של חד"ש לקראת הבחירות לכנסת, עורכים מפגשים פומביים ומקיימים אסיפות פעילים. ח"כ **דב חנין** (חד"ש) הוזמן להיפגש עם סטודנטים במסגרת השבוע הפוליטי, שמתקיים השבוע באוניברסיטת ת"א.

בימים אלה הוקם תא של חד"ש גם **במכללת ספיר** שליד שדרות. הגרעין הראשוני של התא מונה סטודנטים יהודים וערבים, שחלקם באים מאזור רהט והקיבוצים באזור וחלקם-ממרכז הארץ ומצפונה. פעילי חד"ש מחלקים מדבקות וכרוזים של חד"ש נגד המלחמה בכניסה למכללה ומשכנעים סטודנטים להצטרף לתא חד"ש.

עשרות בלוגרים תומכים בחד"ש

עשרות בלוגרים בשפה העברית כבר הודיעו על תמיכתם בחד"ש. דוברת מטה הבחירות בת"א, יוענה גונן, מסרה, כי "יותר ויותר אנשים מבינים שהבית הפוליטי שלהם הוא חד"ש. יותר ויותר אנשים מבינים ששמאל חדש, שדואג לחברה ולסביבה, לשלום ולשוויון, זה הדבר שהם רוצים לתת לו כוח לשנות את המציאות בישראל. יותר ויותר אנשים לא מפחדים להגיד בגלוי - אנחנו עם חד"ש".

רשימת הבלוגרים התומכים בחד"ש מופיעה באתר הבחירות של חד"ש – www.hadash2009.org.il

פירסומי בחירות של חד"ש

פנקס רחוב ובו מידע רב על עמדות חד"ש

חד"ש פרסמה בשבוע שעבר פנקס רחוב שימושי, ובו מידע רב על עמדותיה בנושאים שונים. הפנקס נועד להפצה בשדרות ובכיכרות. מהמידע שבפנקס ניתן ללמוד, כי ח"כ דב חנין הוא הח"כ המצטיין בנושאים הסביבתיים ח"כ מוחמד ברכה היה בצמרת העשייה החברתית בכנסת ה-16.

מצע חד"ש לכנסת ה-18

בימים אלה ראה אור בעברית מצע חד"ש בבחירות לכנסת ה-18. המצע הנוכחי מבוסס על המצע לכנסת ה-17 (2006), וכולל תוספות ושינויים שהם פרי ההתפתחויות הפוליטיות וכאלה שהוצעו בידי פעילי חד"ש.

מצע חד"ש ניתן לקריאה ולהורדה גם באתר הבחירות של חד"ש www.hadash2009.org.il

את הפנקס והמצע ניתן להזמין בטלפון: 078-8182666, או בדוא"ל: info@hadash.org.il

אלכס ליבק ודוד טרטקובר מציגים מעבודותיהם באתר חד"ש

הצלם **אלכס ליבק**, חתן פרס ישראל, והגרפיקאי הנודע **דוד טרטקובר**, מציגים מדי יום באתר הבחירות של חד"ש אחת מעבודותיהם, ובכך תורמים לחידוד המסרים האנטי-מלחמתיים והחברתיים של חד"ש. לצפייה בעבודות – אתר הבחירות של חד"ש – www.hadash2009.org.il

חד"ש מתנגדת להחלטת הפסילה של בל"ד ורע"ם-תע"ל

ביום ה' השבוע, עומד בית המשפט העליון לדון בעתירות של הרשימות בל"ד ורע"ם-תע"ל נגד החלטתה של ועדת הבחירות המרכזית לפסול אותן מלרוץ לכנסת ה-18.

נציגי חד"ש בוועדת הבחירות המרכזית התנגדו נחרצות לפסילה, והגדירו אותה צעד אנטי-דמוקרטי מסוכן.

חד"ש פרסמה הודעה, בה היא מתנגדת נחרצות לפסילת שתי הסיעות הערביות מלהשתתף בבחירות לכנסת ה-18. בהודעה נכתב: "זו החלטה מסוכנת, הבאה לבטל את הלגיטימיות של זרמים פוליטיים בציבור הערבי וצעד נוסף לצמצום המרחב הדמוקרטי".

ועדת הבחירות המרכזית, שהיא גוף פוליטי, שהרכבו משקף את הרכבה הסיעתי של הכנסת הנוכחית, ובראשה – שופט מבית המשפט העליון, פסלה את בל"ד ברוב של 26 נגד שלושה ונמנע אחד, ואת רע"מ–תע"ל - ברוב של 21 נגד שבעה מתנגדים ושלושה נמנעים.

מזכ"ל העבודה, איתן כבל, הודיע על תמיכת מפלגתו בפסילה. הוא הודה, שסביר שבית המשפט יבטל את הפסילה, אך מצא מקלט בנימוק ה"פטריוטי", באומרו שהוא הצביע בעד הפסילה, כי "יש לי רגש פטריוטי".

עו"ד דן יקיר, היועץ המשפטי של האגודה לזכויות האזרח, אמר בתגובה להחלטת הפסילה, כי "הניסיון להדיר נציגות נבחרת של מיעוט לאומי מייצוג בכנסת, מהווה פגיעה במשטר הדמוקרטי בישראל. בסופו-של-דבר, ברור כי פסילת המפלגות הערביות, לא תעמוד במבחן בית המשפט. למגמה הכוחנית של השתקת קולות אופוזיציוניים ופגיעה בזכות לבחור ולהיבחר, עלולות להיות השלכות הרסניות לקיומה של דמוקרטיה פרלמנטרית תקינה בישראל. בל"ד ורע"מ-תע"ל ראויות להתמודד על קולות הבוחרים ככל מפלגה אחרת".

הוועד המרכזי של מק"י
מודיע בצער רב על מותו של
יושקה ולרשטיין
מוותיקי המפלגה, לוחם ומורד, מנהיג אנטי-פאשיסטי בארץ מולדתו, צ'כיה, ובארץ. היה חבר הנהגות בנק"י ומק"י במשך עשרות שנים. תרם תרומה חשובה לגיבוש דרכה המהפכנית והאינטרנציונליסטית של המפלגה.
חברי הוועד המרכזי של מק"י משתתפים באבל של אלמנתו רותי ושל כל בני המשפחה.

לרותי ולכל בני המשפחה
איתכם בכאבכם על מותו של חברנו היקר
יושקה ולרשטיין
המפלגה הקומוניסטית הישראלית
מחוז ת"א-יפו וסניף ת"א

הסגל הזוטר באונ' ת"א נוקט צעדי מחאה

ארגון הסגל הזוטר באוניברסיטת תל-אביב יכנס אסיפת הסברה, ובמהלכה לא התקיימו לימודים. על צעד זה הוחלט בישיבת ראשי הארגון, וזאת בעקבות הודעת ההנהלה על קיצוץ של 5% במלגות. הארגון הודיע, שהוא פותח במאבק להשבת הקיצוץ, והוא דורש גם תוספת על השחיקה במלגות ואת השבתו של ביטוח המלגאים, שקוצץ אף הוא. בלחץ הארגון, הודיע נשיא האוניברסיטה בנובמבר על ביטול קיצוץ ותיקונו הרטרואקטיבי מתחילת השנה האקדמית. אך עברו מאז חודשים, והקיצוץ במלגות טרם בוטל.

דובר האגון דיווח על השתלשלות האירועים: "דנו עם מנכ"ל האוניברסיטה בפשרה. הארגון דורש את החזרת מלוא הקיצוץ בתוספת ביטוח בשווי של אחוז אחד מגובה המלגה. הסכמנו לדחות את ההצמדה לשנה הבאה. אבל מנכ"ל האוניברסיטה הודיע לנו, שההנהלה לא ששה להחזיר את מלוא הקיצוץ, והם מוכנים להחזיר רק 2% מהקיצוץ. הארגון לא יתפשר על פחות מהחזרת הקיצוץ והשבת הביטוח. לא נוכל להסכים לתקדים, שבו הבטחה מפורשת של נשיא האוניברסיטה לא ממומשת".

תדהמה באיגודים המקצועיים בעולם: ההסתדרות תמכה במלחמה ולא דרשה הפסקת אש

תדהמה באיגודים המקצועיים בעולם: ההסתדרות תמכה במלחמה ולא דרשה הפסקת אש מיידית – כפי שהם דרשו, ודרשה גם הפדרציה הבינלאומית של האיגודים המקצועיים, שההסתדרות חברה בה. כך עולה משיחות של "זו הדרך" עם פעילים באיגודים מקצועיים באירופה ובאמריקה הלטינית, שקיבלו בשבוע שעבר מסר מהמחלקה הבינלאומית של ההסתדרות בתל-אביב, ובו הבעת תמיכה חד-משמעית במבצע הרצחני של צה"ל בעזה.

בהודעת ההסתדרות נמנו התירוצים הממשלתיים למלחמה, שמנהל הצבא הישראלי, והיא קובעת, שוב בהתאם לקו של הצבא והממשלה, כי "לא הייתה ברירה לישראל, אלא לפתוח במערכה צבאית".

אסיפה כללית של "עיר לכולנו"

ב-15.2 ערכה תנועת "עיר לכולנו" אסיפה כללית. בתיאום מוקדם עם המרכז הקהילתי ברבנו תם (גן מאיר), סוכם שהאסיפה תתקיים באחד מאולמותיו. אך הנהלת העירייה בראשות חולדאי התערבה, ואסרה על קיום האסיפה במרכז הקהילתי, בתואנה שהוא מוסד עירוני. אך האסיפה לא בוטלה, אלא התקיימה תחת כיפת השמיים בגן מאיר הסמוך.

האסיפה דנה בסיכום תמציתי של הבחירות לעירייה, בפעילות נציגי הרשימה בעירייה; בעבודתם של הסיעה, הסיעה המורחבת וצוותי העבודה; ובתיקון הכללים הארגוניים בנושאים שונים.

דוברת הרשימה מסרה, כי "ימים אלו הם ימים קשים של מלחמה וימים מורכבים של מערכת בחירות ארצית. כינוס האסיפה נבע מהצורך של התנועה להכיל בתוכה את מאות הפעילים שהצטרפו בחודשים האחרונים, ולהבהיר את הכללים הארגוניים, בהכרעה של כל חברי התנועה, כדי להמשיך בפרויקט המאתגר של עיר לכולנו".

הטייקונים ייבאו את המשבר הגלובלי לישראל

סוכנות הידיעות הפיננסית "בלומברג" הכינה סקירה כלכלית, המתייחסת בהרחבה להשפעת המשבר הכלכלי על ישראל, בה נטען כי טייקוני הנדל"ן הישראלים ייבאו את המשבר הפיננסי הגלובלי לארץ (הסקירה המלאה פורסמה ב"דה מרקר", 15.1).

מהסקירה עולה, כי קרנות הפנסיה הישראליות סייעו ללב לבייב לרכוש נדל"ן במנהטן ב-2007, וכעת הן משתתפות בהפסדיו בשל צניחת ערך הנכסים. גם דלק נדל"ן של יצחק תשובה, שרכשה נכסים בבריטניה, גרמה לאובדן של 20 מיליארד שקל לקרנות הפנסיה ולמשקיעים פרטיים.

גיל בארי, מנהל איילון פתרונות פיננסיים, אמר בהקשר זה: "טייקוני הנדל"ן ייבאו את המשבר הפיננסי הגלובלי לישראל. קיים חשש גדול, שחברות אלו ידרדרו למצב של חידלות פתרון". חובן הכולל של 13 חברות הנדל"ן הגדולות בישראל הוא כ-140 מיליארד שקל.

מטה הבחירות של חד"ש
אסיפות וחוגי בית

יום ה', 22 בינואר

יפו, בשעה 21.00, חוג בית – ח"כ **דב חנין**

שבת, 24 בינואר

רמת אביב, בשעה 10.30, חוג בית – **תמר גוז'נסקי ונורית חג'אג'**

מושב מטע, בשעה 11.00, חוג בית – ח"כ **דב חנין**

ירושלים, בית הכרם, בשעה 13.30 – ח"כ **דב חנין**

יום א', 25 בינואר

מכללת ספיר, בשעה 15.00 – ח"כ **דב חנין**

יום ב', 26 בינואר

חיפה, אולם תיאטרון אל-מידאן, בשעה 20.00, אסיפה פומבית – ח"כ **מוחמד ברכה**, ח"כ **דב חנין, עאידה תומא ונורית חג'אג'**

יום ד', 28 בינואר

רמת-גן, בשעה 19.00, אסיפה פומבית במועדון, רח' זהר 4 - ח"כ **דב חנין**

כפר סבא, בשעה 20.00, חוג בית - **עאידה תומא**

ת"ד 26205, ת"א 61261, טל' 03-6293944, פקס 03-6297263, info@maki.org.il
אתר מק"י : www.maki.org.il , אתר חד"ש : www.hadash.org.il